

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. április 22.
(vasárnap)**

Horváth Géza

TALÁLKOZÁS A KIRÁLYAL

Énekek: 65,1; 392; 434

Alapige: 1Kir 10,1-9a

Imádkozzunk!

Azt énekeltük előbb a Zsoltárban, Urunk, hogy Tiéd a dicséret. Engedd, hogy valóban így gondoljuk és így valljuk, ne csak a szánkkal, hanem szívünkkel is! Valóban Tiéd a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, mert Te vagy az élő Isten, aki teremtettél, és aki mai napig fenntartasz mindeneket. Köszönjük, hogy Tőled van minden és Általad, Úr Jézus Krisztus.

Magasztalunk Téged, hogy ezt a szép napot felhozta ránk, amikor a gyülekezet közösségében konfirmáló és keresztelkedő testvéreinkkel együtt imádkozhatunk és könyöröghetünk Hozzád. Azt énekeltük, hogy azért az emberek jönnek Hozzád mindenünnen. Köszönjük Neked azokat, akik valóban jöttek és szomorú a szívünk azok miatt, akik otthon maradnak és ott-hon maradtak. Köszönjük, hogy a Te vonzásod az, ha valaki elindult Feléd, mert a Szentlélek vágyat ébreszt a szívében, elindítja a Hozzád vezető úton, és elvezeti a Jézus Krisztussal való személyes találkozásig. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy lehet Veled ma is találkozni, bár testileg az Atya jobbán vagy és azt akarod, hogy ott imádjunk Téged egyedül. Köszönjük, hogy igédre, Szentlelkedre és fenségedre nézve, nem távozol el közülünk.

Most azért kérünk, hogy szólj hozzánk a Te igéd üzenetén keresztül. Nemcsak konfirmáló testvéreinkhez, hanem mindnyájunkhoz, akik eljöttünk. Hálás a szívünk, hogy itt lehetnek most ők, szüleik, keresztszüleik, nagyszüleik, családtagok, a gyülekezet közössége. Kérünk, hogy végy körül bennünket; szenteld meg szívünket; szakítsd el most gondolatainkat, érzéseinket a sok hiábavalóságtól, e család világtól, hogy egyedül Rád tudjunk most figyelni. Együtt kérjük, hogy „szólj Uram, mert hallja a te szolgád.”

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, Isten igéjét hallgassuk meg a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakaszból, a Királyok 1. könyve 10. fejezetének 1-9 verséből:

„Sába királynője pedig hallotta Salamon hírét és az ÚR nevét, ezért eljött, hogy nehéz kérdésekkel próbára tegye. Igen nagy sokasággal és tevékkel érkezett Jeruzsálembe, amelyek illatos balzsamot, igen sok aranyat és drágakövet hoztak. Salamonhoz ment, és beszélt vele mindenről, ami a szívében volt. Salamon megfelelt neki mindenre, nem volt a király előtt olyan rejtett dolog, amire ne tudott volna neki felelni. Amikor látta Sába királynője Salamon minden bölcsességét és a házat, amelyet épített, és az asztalán levő étkeket, szolgálóinak a lakásait, szolgálói viselkedését, öltözetüket és a pohárnokokat, az áldozatot, amelyet az ÚR házában szokott bemutatni, a lélegzete is elállt. Azt mondta a királynak: Mind igaz, amit saját országomban hallottam dolgaid felől és bölcsességedről. De nem akartam hinni azoknak a beszédeknek, míg én magam el nem jöttem, és saját szememmel nem láttam. És íme, nekem a felét sem beszélték el: bölcsességed és jóságod felülmúlja a hírt, amelyet felőled hallottam. Boldogok a te embereid, boldogok a szolgálóid, akik mindig előtted állnak, és hallhatják bölcsességedet. Istened, az ÚR legyen áldott, hogy kedvét lelte benned és Izrael trónjára ültetett.”

Hadd köszöntsem megint nagy szeretettel a testvéreket: fiatalokat és felnőtteket, akik a mai istentiszteleten konfirmálni fognak. Hadd köszöntsem szeretteiket: szülőket, nagyszülőket, keresztszülőket, családtagokat, minden meghívott vendégüket és természetesen a gyülekezet tagjait is.

Nagyon örültem ennek az igének, amelyet mára rendelt nekünk bibliaolvasó vezérfonalunk. Sába királynőjének, Salamonnál tett látogatásáról szól a történet. Sába királynőjéről még azok is hallottak talán nagyon sokan, akik a Bibliát kevésbé forgatják. Az ő számukra ez csak egy történet, a mi számunkra azonban Istennek élő és ható igéje, amely üzenetet hordoz és tartalmaz. Elsősorban nektek szeretném, kedves konfirmáló fiatalok és felnőttek ennek a történetnek az üzenetét elmondani, de kívánom, hogy mindnyájunk számára legyen ereje Isten evangéliumának, Isten igéjének.

Sába királynője Arábia déli részéről érkezett. Úgy mondják a tudósok, hogy körülbelül a mai Jemen területéről. Több hónapon keresztül utazott Jeruzsálembe. Valószínűleg az ország kereskedő karavánjai, amelyek Jeruzsálemig is eljutottak, meg Jeruzsálemben keresztül más országokba is, elmondták, hogy a királyi udvarban mit tapasztaltak Jeruzsálemben: Isten népe hogyan él; Salamon milyen bölcs uralkodó, és milyen gazdagon megáldotta őt Isten. Amikor Sába királynője ezt meghallja, akkor felébred a szívében a vágy arra, hogy elmenjen, és maga is meggyőződjön és megbizonyosodjon a felől, hogy a hír igaz. Valóban úgy van, ahogy hallotta, sőt majd a végén azt fogja mondani: még a felét se mondták el annak, amennyit és amit tapasztalt a királyi udvarban.

Jézus Krisztus is emlegeti Sába királynőjét. Az evangéliumban olvassuk – Máté és Lukács is leírja, amikor Jézus arról beszélt –, hogy Sába királynője fel fog támadni az ítéletkor, és mindazokat a férfiakat majd, akik Jézus korában éltek, kárhoztatni vagy vádolni fogja. Mert ő a föld végső széléről – így mondja az ige – eljött, hogy lássa Salamon bölcsességét és hallja ezt a bölcsességet. Bizony, „nagyobb van itt Salamonnál” – mondja Jézus Krisztus önmagára utalva. Akiket kárhoztatni fog, azok meg egy lépést sem tettek az Úr felé.

Az előző gyülekezetünkben volt egy férfi, aki gyermekkora óta siketnéma volt, és nemcsak ez volt a nyomorúsága, hanem az is, hogy nagy szegénységben élt. Egy vályog viskóban lakott, aminek egyedül csak a tetőszerkezete volt jó, mert az édesapja ács volt, és azt rendesen megcsinálta. Petróleummal világított. Mivel szülei elküldték Győrbe, siketnéma iskolába, ezért megtanult írni és olvasni. Nagyon szeretett olvasni. Egyszer bejött a gyülekezetünkbe és elhatározta, hogy innentől kezdve ő református lesz, csatlakozni akar hozzánk. Így is lett. Hozta az énekeskönyvet minden istentiszteletre és hozta a Bibliáját. Én leírtam neki mindig az énekverseket, hogy melyiket énekeljük; leírtam az igét; és még általában volt arra is időm, hogy néhány mondatban összefoglaljam a prédikáció üzenetét a számára. Ő, bár nem tudott énekelni, az énekeskönyvben mindig a szemével követte az énekeket. Mikor olvastam az igét, ő kinyitotta a Bibliát és olvasta onnan a lekiót és a textust is.

Emlékszem, egyszer jött, hogy most már nem tud petróleummal világítani, mert tudniillik, a boltban már nem lehetett kapni petróleumot. Akkor a gyülekezetben azt határoztuk, megkérjük a szomszédot, hogy egy vezetéken keresztül hadd vigyünk oda áramot, hogy legalább egy 40 wattos izzó égjen a szobájában és lásson olvasni. Így is volt. Egyszer jött a hír, hogy ez a nagy nyomorúságban lévő testvérünk – aki nagyon hűséges tagja lett a gyülekezetnek és imádkozó, igeolvasó életet élt –, meghalt. Emlékszem, hogy a temetésen ezt az igét olvastam: a Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor és kárhoztatni fogja ezt a nemzetséget, mert ő eljött a föld végső határáról.

Elmondtam a testvéreknek, hogy egyszer majd, amikor a nagyvarsányiak feltámadnak, akkor lehet, hogy Isten odaállítja ezt az embert, és kárhoztatni és vádolni fog titeket. Nem is Isten fog vádolni először. Nem is Jézus Krisztus fog ujjal mutogatni: te hitetlen voltál; te istentagadó voltál; te elutasítottad a kegyelmet magadtól, hanem Jézus Krisztus odaállít egy ilyen embert, mint ahogy Sába királynőjét odaállította. Ez egészen bizonyos, mert Jézus mondja, és kárhoztatja azt a nemzedéket; mert Ő eljött. Lehet, hogy Isten odaállítja a falu elé ezt az embert és kárhoztatni fogja azokat, akik halottak, mert volt fülük, de mégsem hallották meg az igét, akik tudtak beszélni, de nem tettek bizonyosságot, mert nem volt miről bizonyosságot tenni.

Testvér, az ítélet napján melletted is fog állni valaki. Isten ígéje szerint, melletted is fog állni valaki, aki vagy kárhoztatni fog és vádolni, vagy pedig

védeni fog téged az Isten ítéletével szemben. Lehet, hogy Isten olyat állít melléd, aki vádolni fog. Lehet, hogy egy családtagodat. Lehet, hogy egy munkatársadat, aki hitben járt. Lehet, hogy egy utcabelit, aki szerette az Úr Jézus Krisztust. Ő eljött, ő hallott, ő látott, ő bizonyosságot kapott, és vádolni fog téged, mert te nem jöttél, te nem voltál kíváncsi, te elutasítottad. Neked nem kellett a kegyelem, a bocsánat és az örökélet.

Néhány évvel ezelőtt, az EMO (Evangéliumot Minden Otthonba) misszióval a második kerület gyülekezetünkhöz eső területét bejártuk. Házról házra mentek a misszió munkatársai, becsöngettek mindenhova. Ha tudtak, hívogattak, ha nem –, mert nem volt otthon a tulajdonos –, akkor legalább a postaládába bedobtak egy evangéliumi iratot a gyülekezet címével, elérhetőségével, hogy várjuk őket szeretettel az alkalmakra. Nem tudom, hogy hány lakás van itt a második kerület hozzánk eső részén, de nagyon sok. Több ezer lakás és ház. Képzeljétek el, hogy egy A4-es lapon elfért azoknak a neve, akik valahogy reagáltak, hogy ők vágnának, őket érdekli ez az egész. Őket keressük fel megint. A legtöbben ki se nyitották az ajtót, mikor meghallották miről van szó. Sába királynőjének a története azért csodálatos, mert ezt mondja az Isten igéje: ő eljött, mert meg akart bizonyosodni, hogy amit hallott, az igaz-e.

Hadd legyen az ige üzenete a mi számunkra továbbá az, hogy a hit mindig bizonyosságot is jelent. A hit nem egy képlékeny valami, nem egy megfoghatatlan fogalom – mint ahogy sokan azt gondolják, hogy hisznek, de nem tudják, hogy kiben és mit hisznek –, hanem a hit: bizonyosság. Sába királynője bizonyosságra akart jutni. Tele volt a szíve kérdésekkel. Itt sokan arra gondolnak, hogy Salamonnak valamiféle találós kérdéseket akart feltenni, hogy próbára tegye. Én úgy látom az igéből, hogy nem erről van szó, hanem Sába királynőjének komoly kérdései voltak, és tudta, hogy erre csak Salamon, az Isten embere tud neki felelni. Sába királynője nem azért jött, hogy találós kérdéseket tegyen fel Salamonnak, hanem ahogy a harmadik versben olvasuk: elmondta neki mindazt, ami a szívében volt. Sába királynőjének lelki kérdései lehettek.

Milyen csodálatos dolog, amikor valaki kérdez. Mikor valaki úgy fut oda Jézus Krisztushoz: Mester, mit cselekedjem, hogy örök életem legyen? Amikor valakit az érdekel, hogy hol találom meg az örök életet, vagy hol kapok az elrontott életemre megoldást! Mikor valakit az kezd el érdekelni, hogy mi lesz a bűneimmel, amit úgy hordok magamon, mint egy nagy batyut, ami megöl, és amely kárhozatban tart engem. Hol van számomra megoldás? Hol van bocsánat; vagy ahogy Luther annak idején, 500 éve elkezdte keresni: hol találom meg a kegyelmes Istent? Nem az ítélő Istent, nem a haragvó Istent, nem a megbüntető Istent, hanem azt az Istent, aki úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. És egyszer csak megtalálta. Azért, mert ez a reformátor felkelt, elindult, úgy, mint Sába királynője. Ő nem testi vagy tá-

volsági utat tett meg, hanem a lélek nagy távolságát hidalta át, ami közte és Isten között volt, még el nem ért a Golgota keresztféig, ahol lehullt a bűnter, ahol felragyogott a szem, ahol megoldást kapott az élet.

Kedves testvéreim, hogy ti itt vagytok most 46-an, azt hadd hasonlítam ahhoz, mint amikor Sába királynője elindult. Elindult bizonytalanul, elindult kétségekkel tele, de elindult vágyakozással. S a konfirmáció nem megérkezés, az egy elindulás. Most ne gondoljátok, hogy az út végén vagytok, hanem arra figyeljete, hogy az út elején vagytok. Isten a szívetekben végzett egy munkát, adott egy vágyat – mert a kereszteselési anyakönyvünk szerint nem 31 fiatalnak kellene itt lenni, hanem sokkal többnek. A ti szívetekben elplántált egy keresést, hogy keressétek az Urat. Ezért kérek titeket, hogy bízzátok Rá az életeteket, és ha elindultatok, menjetek végig az úton, és jussatok bizonyosságra, hogy igaz.

Sok mindent hallottatok. Sok mindent próbáltunk nektek elmondani, de kérek titeket, hogy bizonyosodjatok meg róla, hogy csakugyan úgy vannak-e ezek! Úgy bizonyosodjatok meg, mint ahogy meg akartak bizonyosodni a pásztorok, akik hallották az örömhírt: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában.” És azt mondják a pásztorok: „Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot!” Elmennek, és látnak és hirdetnek, hogy igaz, megbizonyosodtunk. Vagy, ahogy eljön – majd az Apostolok Cselekedetei 8. fejezetében olvassuk – az etióp pénzügyminiszter Jeruzsálembé, hogy megnézze, hogyan folyik ott a bűnért való engesztelő áldozat, aki vesz egy Biblia tekercset, és elkezd olvasni Ézsaiás könyvét a szekéren. Isten odaküldi mellé Filepet, hogy magyarázza meg neki, mert azt mondja: nem értem, ha csak valaki meg nem magyarázza. Eljut odáig: hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.

Legyen áldott Isten, hogy titeket indított! Legyen áldott Isten, hogy ti elkezdtetek keresni, de kérek titeket, jussatok bizonyosságra! Ezért fogunk imádkozni, hogy jussatok egészen bizonyosságra, mert a hit mindig bizonyosság. A Heidelbergi Káténk olyan szépen megfogalmazza: abban való bizonyosság, hogy Isten nekem is örök életet, bűnbocsánatot és igazságot ad Krisztusért. A hit ezt jelenti. A hit nem az, hogy van Isten; azt az ördögök is hiszik. A hit nem az, hogy van valaki, mert valakinek lennie kell, hanem a hit az, hogy személyesen találkoztam Vele. Személyesen tapasztaltam, hogy Isten az élő Isten, úgy, ahogy Sába királynője megtapasztalta: a te Istened az Úr. Úgy, ahogy a poklos Naámán megtapasztalta, aki eljött Izraelbe, és amikor látta a csodát, ami vele történt, akkor azt mondta: Izrael Istene az Isten és nincs más Isten rajta kívül. A többi csak bálvány, a többi csak halott Isten. A többi csak a mi szívünk kreált istene vagy egy hamis istenkép. Jussatok bizonyosságra!

A héten hallottam egy történetet, még a II. világháborúban történt. Az egyik faluban megjelent egy német tiszt, és azt mondta az egyik idős, hívó

öreg néninek: Gott mit uns! Velünk az Isten! Az idős néni megszólalt csendesen: csak az a baj, hogy ti nem vagytok az Istennel! Lehet mondani, hogy az „Isten velünk”, de az a kérdés, hogy te Istennel vagy-e! Lehet mondani, hogy van Isten, de az a kérdés, hogy ez az Isten a te Istened-e? Lehet mondani, hogy van Krisztus, de az a kérdés, hogy ez a Krisztus a te megváltód-e? Ez a Krisztus a te szabadítód-e? Áltál-e már Előtte? Találkoztál-e Vele? Beszéltél-e Vele vagy Ő megszólított-e téged, úgy, ahogy megszólította azt a vér-folyásos asszonyt, azt a parázna asszonyt? Mint ahogy megszólította Zákeust: hamar szállj alá, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom!

Elindul Sába királynője, mert hall valamit, hogy Salamonnak milyen Istene van. Ez a Sába királynője nem volt egy szegény királynő, és mégis elindult, mert tudta, hogy Salamonnak valami olyanja van, ami neki nincs. Hát volt annak aranya! Azt mondja a Biblia, hogy abban a korban az ezüstöt már semmibe nézték. Az ezüstnek már nem volt értéke, mert annyi arany volt, hogy az csak lim-lomnak számított. Sába királynőjének mindene megvolt. Akinek mindene megvan, de Megváltója nincs, annak nincs semmije. Akinek mindene megvan, egyszer majd kiderül, hogy nincs semmije.

Az ország egyik leggazdagabb emberét hívta az egyik testvérem alkalomra, aki most 75 éves körülbelül, és azt válaszolta: majd 30 év múlva elkezdd gondolkodni Istenről, addig meg különben is a kastélyában tölti a hétvégéket. Majd 30 év múlva elkezdd gondolkodni Istenről! És lesz neki 30 éve? A leggazdagabb embernek a halálos ágyán semmije sem marad, a legszegényebb embernek a halálos ágyán viszont drága kincse marad: Jézus Krisztus. Salamonhoz elindul Sába királynője, mert azt mondja: neki van valamije, ami nekem nincs. Nekem ez hiányzik az életemből. Salamon ezt a nagy vagyont nem összeügyeskedte, hanem Sába királynője rájön, hogy ez Istentől van.

Neki is volt sok mindene. Volt aranya, jószága, szolgálói, gazdag udvartartása, és amikor elment Salamonhoz, látta Salamon minden bölcsességét és a házat, amelyet épített – valószínűleg a templomot –, az asztalán lévő étkeket, szolgálóinak lakásait, szolgálóinak viselkedését, öltözetüket, a pohárnokokat és az áldozatot, melyet az Úr házában szokott bemutatni, még a lélegzete is elállt. Nem kezdett el okoskodni, hanem elállt a lélegzete, és azt mondta: ilyet még nem láttam!

Drága konfirmálók – felnőttek és fiatalok –, ha Jézus Krisztussal találkoztok, ha az Ő útjain jártok, higgyétek el, hogy még a lélegzetetek is eláll, ahogy Jézus Krisztus az Övéit hordozza; ahogy Jézus az Övéit szereti; ahogy Jézus az Övéiről gondoskodik. Még a lélegzetetek is el fog állni, ha meglátjátok azt az áldozatot, amelyet érettünk hozott Jézus; mikor meglátjátok Rajta és Benne az átszegzett kezét. Mikor meglátjátok az átszúrt lábait vagy az oldalában a dárda helyét, mert azt mondja a Biblia: senkiben nincs nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az övéért. Jézus pedig életét adta

az ellenségeiért is. Még a lélegzetünk is eláll, hogy „ó, mily csodás isteni szeretet” – éneklük a gyerekek, énekeltétek ti is, még néhány évvel ezelőtt. Ó, mily csodás isteni szeretet, olyan magas, fel sem érhetem, át sem foghatom, milyen a magassága, mélysége, szélessége és hosszúsága az Isten szeretetének. Azt mondja: még a szolgák is – szolgái öltözete, szolgái lakása, szolgái viselkedése, tehát Salamon hite meglátszott az ő háza népén és udvartartásán is.

Úgy, ahogy a tékozló fiú magába száll, és azt mondja: az én Atyám házában, még a béresek is bővölködnek kenyérben. Ott még szolgának is jó lenni! Ott még legutolsónak is jó lenni! Ott még kicsinynek is jó lenni! Boldogok a te szolgálid, mert hozzád tartoznak.

Mi nem azt kívánjuk nektek, hogy boldoguljatok, ahogy a világ kívánja, hanem azt, hogy legyetek boldogok. Boldogok pedig akkor lesztek, ha az Úrhoz tartoztok, ha az Úréi vagytok. Mert ha az Úrhoz tartozunk, akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Akkor életünknek nemcsak múltja, jelene, hanem jövője is van, és számunkra elkészített az az örökélet, amelyben már most egészen bizonyosak lehetünk és bizonyosak is vagyunk. Tartson meg benneteket ebben a szent ámulásban és szent csodálkozásban a mi Urunk, hogy tudjatok úgy nézni az Úrra, mint minden jó és minden kegyelem forrására! Kívánom, hogy álljon el a lélegzetetek kedves fiatalok és felnőttek, és mondjátok azt, amit Sába királynője mondott: még a felét sem mondták el! A legjobb prédikáció sem tudja elmondani nemhogy a felét, még a negyedét se; csak egy töredékét tudjuk elmondani. De ti magatok is vegyétek elő a Bibliát! Járjatok utána, olvassátok, szóljon belőle hozzátok az Úr, nyugtasson meg és tegyen boldoggá benneteket, mert ez a boldogság a Hozzá tartozás, a Vele való élet, a Jézus Krisztus követése!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Urunk, hogy elénk tárod az igében a Te szerető szívedet. Köszönjük, hogy ennek fényében láthatjuk meg, milyen nyomorultak vagyunk, mennyire távol estünk Tőled, és hogy mennyire nem vettünk komolyan vagy mennyire nem veszünk még most sem komolyan.

Köszönjük a biztatást és az ígéretet, a hívást és az elfogadást: jöjjetek énhozzám mindnyájan, és aki Énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem! Köszönjük, hogy lehet ma is Hozzád jönni, Úr Jézus. Köszönjük, hogy lehet Veled ma is találkozni. Köszönjük, hogy lehet porba roskadni és porba hullani, hogy gőgös életünk és gőgös szívünk megalázkodjon Előtted, és azt tudjuk mondani, amit Tamás mondott húsvét után: én Uram és én Istenem!

Kérünk, Urunk, juttasd bizonyosságra a mi drága testvéreinket! Rád bízunk őket, hiszen tudjuk, hogy aki elkezdted a jó dolgot bennük, be is végzed azt. Köszönjük Neked az ő életüket, hogy felnőhettek, köszönjük a szülőket,

TALÁLKOZÁS A KIRÁLYVAL

a családtagokat. Köszönjük azokat a családokat, ahol imádkozni tanították őket, és köszönjük azokat, ahol, bár lehet, nem tették ezt, de Te mégis megtanítottad őket imádkozni; mégis vonzottad és hívtad őket ide a gyülekezet közösségébe.

Köszönjük, hogy gyülekezetet formáltál és hívó testvéreket adtál. Add Uram, hogy a mi testvéreink is hitben éljenek és hitben legyenek! Növelj az ő hitüket! A tanítványok is ezt kérték, mi is ezt kérjük, míg el nem jutunk a színről színre látás csodájára, a mennyei Jeruzsálembe, ahol örökös öröm lesz a fejünkön, mert Te leszel közöttünk, Úr Jézus Krisztus. Látunk majd Téged, és égi látássá lesz a hitünk.

Kérünk Téged, áldd meg a mai alkalmunkat, hogy minden a Te dicsőségére mutasson!

Ámen.

434. ének

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in-du-lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog- jad a ke- zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végeig, És, ha roskadozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.